

Sygn. akt VIII C 1206/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 30 listopada 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2018 roku w Łodzi

sprawy z powództwa (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W.

przeciwko G. C. (poprzednio L.- M.)

o zapłatę

1. oddala powództwo,
2. zasądza od powoda (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. na rzecz pozwanej G. C. kwotę 617 zł (sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 1206/18

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 20 czerwca 2013 roku w elektronicznym postępowaniu upominawczym (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wniósł o zasądzenie od G. M. kwoty 4.054,46 zł z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 1.632,33 zł, a z ustawowymi odsetkami od pozostałej części kwoty, od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód wskazał, że dochodzone pozwem roszczenie wynika z umowy zawartej w dniu 20 lutego 2007 r. przez pozwaną z (...) Bank (...) S.A. w W.. Wobec braku spłaty zadłużenia umowa została wypowiedziana. W dniu 9 grudnia 2011 r. pierwotny wierzyciel zbył wierzytelność przysługującą wobec pozwanej na rzecz powoda. Na dochodzoną pozwem kwotę składa się 1.632,33 zł tytułem niespłaconego kapitału, 1.618,34 zł tytułem odsetek karnych naliczonych przez pierwotnego wierzyciela na dzień 15 grudnia 2011 r., 237 zł tytułem kosztów wezwań i monitów i 566,79 zł tytułem odsetek karnych naliczonych od dnia 16 grudnia 2011 r. do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu.

(pozew k. 3- 5)

Nakazem zapłaty z dnia 30 września 2013 r. Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną pozwem kwotę wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty k. 6 v.)

Od powyższego nakazu zapłaty sprzeciw złożyła pozwana podnosząc zarzuty nieistnienia wierzytelności, braku zawiadomienia o zbyciu wierzytelności, braku wezwania do zapłaty oraz wysokości roszczenia, przedawnienia roszczenia, a także zarzut dokonania cełsi bez zgody dłużnika wbrew zastrzeżeniu umownemu.

(sprzeciw k. 10)

Postanowieniem z dnia 4 kwietnia 2018 r. Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu dla Łodzi- Widzewa w Łodzi z uwagi na skuteczne wniesienie sprzeciwu.

(postanowienie k. 14 v.- 15)

W odpowiedzi na sprzeciw pełnomocnik powoda poparł powództwo w całości. Odnosząc się do zarzutu przedawnienia strona powodowa wskazała, że pozwana kierując do pierwotnego wierzyciela pismo, w którym uznała roszczenie i wniosła o zawieszenie postępowania egzekucyjnego, doprowadziła do przerwania biegu przedawnienia roszczenia. Poza tym skuteczne podniesienie zarzutu przedawnienia roszczenia nie powoduje, że zobowiązanie wygaśnie, w związku z czym powód zaproponował pozwanej zawarcie ugody.

(odpowiedź na sprzeciw k. 69- 70)

W piśmie z dnia 11 lipca 2018 r. wniesionym na urzędowym formularzu sprzeciwu od nakazu zapłaty pozwana, reprezentowana przez pełnomocnika będącego adwokatem, podtrzymała zarzuty wskazane w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Ponadto pełnomocnik pozwanej podniósł zarzut nieudowodnienia roszczenia tak co do zasady, jak i wysokości. W uzasadnieniu pisma strona pozwana wskazała, że do przedawnienia roszczenia doszło najpóźniej w dniu 30 kwietnia 2013 r.

(pismo pełn. pozwanej k. 75- 80)

Do zamknięcia rozprawy stanowisko stron nie uległo zmianie.

(protokół rozprawy k. 92)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 lutego 2007 r. G. M. zawarła z (...) Bank (...) S.A. w W. umowę rachunku oszczędnościowo- rozliczeniowego S.. Na podstawie umowy bank zobowiązał się do otwarcia i prowadzenia rachunku oszczędnościowo- rozliczeniowego S.

(umowa rachunku oszczędnościowo- rozliczeniowego k. 47- 50, wyciąg z Taryfy prowizji i opłat bankowych k. 51- 52)

W dniu 15 marca 2007 r. G. M. zawarła z (...) Bank (...) S.A. w W. umowę kredytu odnawialnego nr (...). Na podstawie umowy bank udzielił pozwanej, jako posiadaczowi rachunku kredytu odnawialnego na cele konsumpcyjne w rachunku oszczędnościowo- rozliczeniowym o nr (...) w formie limitu kredytowego w kwocie 3.000 zł. Pozwana zobowiązała się do wnoszenia systematycznych wpływów środków pieniężnych na powyższy rachunek w wysokości nie niższej niż przed udzieleniem kredytu. (umowa kredytu odnawialnego k. 53- 55, wyciąg z Taryfy prowizji i opłat bankowych k. 56)

Pismami z dnia 8 grudnia 2008 r. (...) Bank (...) S.A. w W. wypowiedział zawartą w dniu 15 marca 2007 r. umowę kredytu odnawialnego nr (...) z powodu powstania zaległości w spłacie kredytu, a także zawartą w dniu 20 lutego 2007 r. umowę rachunku oszczędnościowo- rozliczeniowego S.. Okresy wypowiedzenia wyniosły 30 dni od daty doręczenia wypowiedzenia.

(wypowiedzenie umowy kredytu k. 95, wypowiedzenie umowy rachunku k. 60, potwierdzenie odbioru k. 61)

W dniu 8 czerwca 2009 r. (...) Bank (...) S.A. w W. wystawiła bankowy tytuł egzekucyjny, w którym stwierdziła, że zadłużenie G. L. z tytułu zawartej w dniu 15 marca 2007 r. umowy kredytu odnawialnego nr (...) wynosi 3.052,71 zł tytułem kapitału.

(bankowy tytuł egzekucyjny k. 62)

W dniu 4 sierpnia 2009 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi- Widzewa w Łodzi nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z dnia 8 czerwca 2009 r. wystawionemu przez (...) Bank (...) S.A. w W. przeciwko G. L..

(postanowienie k. 63)

Pismem z dnia 2 września 2009 r. (...) Bank (...) S.A. w W. złożyła wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko G. L. na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 8 czerwca 2009 r.

(wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego k. 65)

Pismem, które wpłynęło do (...) Bank (...) S.A. w W. w dniu 8 stycznia 2010 r., pozwana złożyła wniosek o zawieszenie postępowania egzekucyjnego oraz zobowiązała się do dokonywania wpłat w wysokości 150 zł miesięcznie.

(podanie k. 71)

Postanowieniem z dnia 28 kwietnia 2011 r. komornik sądowy umorzył postępowanie prowadzone z wniosku (...) Bank (...) S.A. w W. przeciwko G. L. wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

(postanowienie k. 66)

W dniu 9 grudnia 2011 r. (...) Bank (...) S.A. w W. zawarła z (...) Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym w W. umowę sprzedaży wierzytelności. W dniu 4 stycznia 2012 r. (...) Bank (...) S.A. w W. i (...) Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym w W. zawarły aneks nr (...) do powyższej umowy.

(umowa sprzedaży wierzytelności k. 25- 27, aneks k. 28, wyciąg z załącznika nr 1 do aneksu nr (...) k. 32- 34, zawiadomienie k. 44)

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie powołanych wyżej dowodów w postaci dokumentów, których wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

(...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. wniósł o zasądzenie od G. C. (poprzednio L.- M.) kwoty 4.054,46 zł z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 1.632,33 zł, a z ustawowymi odsetkami od pozostałej części kwoty, od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, tytułem zobowiązania wynikającego z zawartej w dniu 20 lutego 2007 r. (...) Bank (...) S.A. w W. umową rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego S. oraz z zawartej w dniu 15 marca 2007 r. umowy kredytu odnawialnego nr (...). Pozwana wnosząc o oddalenie powództwa, podniosła zarzuty nieistnienia wierzytelności, braku zawiadomienia o zbyciu wierzytelności, braku wezwania do zapłaty oraz wysokości roszczenia, przedawnienia roszczenia, zarzut dokonania cesji bez zgody dłużnika wbrew zastrzeżeniu umownemu, a także zarzut nieudowodnienia roszczenia zarówno co do zasady, jak i wysokości.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od oceny zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia, skuteczne podniesienie przedmiotowego zarzutu jest bowiem wystarczające do oddalenia powództwa bez potrzeby ustalenia, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające jego uwzględnienie, a ich badanie w takiej sytuacji staje się zbędne (por. uzasadnienie uchwały pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r. III CZP 84/05, OSNC 2006/7-8/114 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2010 r., I CSK 653/09, Lex nr 741022).

W ocenie Sądu podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia zasługuje w pełni na uwzględnienie. Zgodnie z art. 117 § 2 kc po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić

się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Zobowiązanie pozwanej, jako wynikające z umowy kredytu odnawialnego udzielonego przez bank, jest świadczeniem związanym z prowadzeniem przez pierwotnego wierzyciela działalności gospodarczej. W myśl art. 118 kc jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej- trzy lata.

W myśl art. 120 § 1 kc zdanie pierwsze bieg przedawnienia zaczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Należy zauważyć, że strona powodowa nie wskazała daty wymagalności roszczenia, natomiast przedstawiła pisma z dnia 8 grudnia 2008 r. zawierające oświadczenie (...) Bank (...) S.A. w W. o wypowiedzeniu zawartej w dniu 15 marca 2007 r. umowy kredytu odnawialnego nr (...), a także zawartej w dniu 20 lutego 2007 r. umowy rachunku oszczędnościowo- rozliczeniowego S.. Okresy wypowiedzenia wynosiły 30 dni od daty doręczenia wypowiedzenia, a z potwierdzenia odbioru wynika, że przesyłka została doręczona pozwanej w dniu 16 grudnia 2008 r. Wobec tego Sąd przyjął, że termin przedawnienia roszczenia rozpoczął swój bieg od następnego dnia po 15 stycznia 2009.

Co prawda strona powodowa wykazała, że doszło do przerwania biegu przedawnienia, ale w ocenie Sądu miało to miejsce tylko raz. W dniu 8 stycznia 2010 r. pozwana złożyła do (...) Bank (...) S.A. w W. wniosek o zawieszenie postępowania egzekucyjnego oraz zobowiązała się do dokonywania wpłat w wysokości 150 zł miesięcznie. Niewątpliwie oświadczenie zawarte w piśmie pozwanej stanowi niewłaściwe uznanie powództwa, które doprowadziło do przerwy w biegu terminu przedawnienia. Zatem trzyletni termin przedawnienia roszczenia objętego pozwem zaczął ponownie swój bieg od następnego dnia, czyli od 9 stycznia 2010 r.

Natomiast strona powodowa nie wykazała, aby doszło ponownie do przerwania biegu przedawnienia roszczenia przysługującego wobec pozwanej. Powód przedstawił wystawiony w dniu 8 czerwca 2009 r. przez (...) Bank (...) S.A. w W. bankowy tytuł egzekucyjny, w którym pierwotny wierzyciel stwierdził zadłużenie pozwanej z tytułu umowy kredytu odnawialnego nr (...) oraz postanowienie wydane w dniu 4 sierpnia 2009 r., którym Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi nadał klauzulę wykonalności powyższemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. Ponadto strona powodowa złożyła wniosek (...) Bank (...) S.A. w W. o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko G. L. oraz postanowienie z dnia 28 kwietnia 2011 r., którym komornik sądowy umorzył postępowanie prowadzone z wniosku (...) Bank (...) S.A. w W. przeciwko G. L. wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. Niewątpliwie zarówno złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, jak i złożenie wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, doprowadzają do przerwania biegu terminu przedawnienia. Jednak należy stwierdzić, iż przerwanie biegu przedawnienia nastąpiło tylko w stosunku do banku, a nie w stosunku do powoda jako nabywcy wierzytelności. Do przerwania biegu przedawnienia nie wystarczy bowiem identyczność wierzytelności, niezbędna jest identyczność podmiotu, na rzecz którego dana czynność, obiektywnie zdolna do przerwania przedawnienia, została dokonana (por. wyrok SN z dnia 19 listopada 2014 roku, II CSK 196/14, LEX nr 1622306). Podkreślić należy, iż wyżej wymieniony wyrok SN stanowi zapoczątkowanie linii orzeczniczej, łączącej kryteria przedawnienia w obrocie konsumenckim. Orzeczenie to dotyczyło skutków materialnoprawnych złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji, lecz w uzasadnieniu wyroku SN zajął stanowisko mające o wiele szersze znaczenie. W uzasadnieniu wyroku wyrażono pogląd, że w postępowaniu egzekucyjnym „przerwanie przedawnienia następuje pomiędzy stronami postępowania o ile z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane. Pogląd ten wydaje się w ocenie Sądu logiczny i w pełni zrozumiały, zwłaszcza przy uwzględnieniu faktu, iż banki (do dnia 1 sierpnia 2016 r.) korzystają ze szczególnej ochrony prawnej w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego. Jednocześnie ochrona ta nie rozciąga się na inne podmioty, w tym również nabywców wierzytelności, pierwotnie przysługujących bankowi. Nie ma żadnych racjonalnych podstaw do uznania by nabywca wierzytelności, nie będący bankiem, miał korzystać z dobrodziejstw (...) (w tym również dobrodziejstwa w postaci przerwania biegu przedawnienia jedynie na skutek złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności). Powyższe stanowisko znalazło potwierdzenie w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r. podjętej w sprawie o sygn. akt III CZP 29/16, zgodnie z którą nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania

egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.).

Zatem roszczenie powoda przedawniło się najpóźniej w dniu 9 stycznia 2013 r. Tymczasem powództwo w przedmiotowej sprawie zostało wytoczone w dniu 20 czerwca 2013 r. W związku z przedawnieniem należności głównej, nie ulega wątpliwości, że przedawnieniu uległo również roszczenie o odsetki od należności głównej.

Uwzględnienie podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia skutkowało oddaleniem powództwa oraz zwalniało Sąd od dokonywania oceny zasadności pozostałych zarzutów pozwanej.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw. Pozwana wygrała proces w całości, a zatem należy jej się od powoda zwrot kosztów procesu w pełnej wysokości. Dlatego też Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, na które złożyły się koszty zastępstwa procesowego w stawce minimalnej- 600 zł § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu z dnia 28 września 2002 r. oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa- 17 zł.

Z tych względów orzeczono, jak w sentencji.